

DOKOŘÁN

**PROSINEC
2020
CENA 48,- Kč**

Vážení divadelní přátelé,

před pár dny jsme vstoupili do času adventu a všichni se u nás v divadle těšili, jak vás budeme obdarovávat nádhernými inscenacemi... Zřejmě se tak nestane, i když dnes, pár dnů před koncem listopadu, kdy píšu tyto řádky, stále věřím, že se kolo osudu vydá jiným směrem a my ještě v průběhu prosince budeme moci pro vás hrát. To by byl ale krásný vánoční dárek!

Už dávno proběhly světem výhrůžky, že film zničí divadlo. Nestalo se tak. Pak, s vynálezem televize, byly obdobné výhrůžky zopakovány. Ovšem ani toto „studené“ médium nikdy nedokázalo nahradit živé divadelní umění. Divadlo po celou historii člověka nádherně vzkvétalo k jeho potěše, ať už ho rozesmutňovalo, přivádělo k přemýšlení či ke smíchu nebo k tomu všemu dohromady. Jsem přesvědčen, že ani současná koronavirová krize, obdobně jako v historii rány morové anebo válečná šílenství, divadlo nezničí. Objevila se však jiná zvláštní možnost, jak divadlo produkovat, a tím je streamování. Herci budou hrát, kamery je budou snímat a diváci si pěkně užijí divadla v teple svého domova. Zcela vážně si myslím, že toto by mohlo znamenat konec skutečného divadla. A proto „streamování“ živých inscenací u nás v divadle, a to z mnoha i jiných důvodů (např. autorská práva od zahraničních agentur), odmítáme. A ačkoliv jsme stále přesvědčeni o tom, že divadlo je výjimečnou lidskou aktivitou, k níž dochází pouze v přímém kontaktu mezi herci a diváky a žádný sebedokonalejší přenos nemůže tuto specifickou a kouzelnou atmosféru nahradit, rozhodli jsme se prostřednictvím tří nových projektů zkrátit čas čekání na chvíli, kdy se budeme moci opět setkat v našich hledištích.

Náhradou za to, že pro vás prozatím nemůžeme hrát, vám nabízíme různé inscenace z našeho archivu, na našich sociálních sítích si můžete užívat různých „hrátek“ našich členů a nyní přicházíme se zcela novými, specifickými projekty, které na těchto sítích připravujeme přímo pro vás.

1) „MdB KLUB“ – talk show z vašeho divadla

Od soboty 7. listopadu můžete na YouTube kanále MdB KLUB sledovat naši novou talk show. Tento pořad historicky navazuje na genius loci klubu Městského divadla Brno, ve kterém se po desetiletí setkávali umělci a významné osobnosti našeho města. Petr Gazdík se svými spolupracovníky přišel s nápadem na tento zvyk navázat formou diskusně-zábavního pořadu. Moderátoři Jana Musilová, Barbora Goldmannová a Jonáš Florián povedou každý ve svém díle rozhovory vždy se dvěma hosty a součástí programu budou také hudební vstupy z repertoáru našich interpretů za klavírního doprovodu Tomáše Zedka. V naší talk show MdB KLUB se také jako první dozvíte o nových premiérách, které pro vás stále připravujeme, díky povídání s oblíbenými herci vzpomínáte na inscenace minulé a seznámíte se s dalšími zajímavými osobnostmi Brna napříč všemi, nejen kulturními odvětvími našich životů. Na nový díl se můžete těšit každou sobotu v 19.00.

2) „Aktršéf MdB“ – reality show z vašeho divadla

Další novinkou, kterou vám budeme pravidelně na našem YouTube kanále nabízet, bude původní reality show Aktršéf MdB. Jde o analogii na známý televizní pořad, jehož poslední řada

Zdena Herfortová vylosovala tři výherce, kteří správně vyluštili tajenku "...manžela toreadora" z listopadového Dokořánu. Soňa Novotná, Jitka Králíková a Lubomír Zoubek se mohou těšit z divadelních dárků a ostatní mohou zkusit štěstí s křížovkou v tomto čísle.

Stalo se...

Státní svátek 17. listopadu Den boje za svobodu a demokracii

Z balkonu Nové radnice zazněla v 17:11 státní hymna v podání Aleše Slaniny a ikonickou píseň Modlitba pro Martu zazpívala Lucie Bergerová

právě skončila na televizních obrazovkách. I v našem podání budou tři porotci – Michal Isteník, Aleš Slanina a Michal Matěj – rozhodovat o osudu soutěžících, kteří zatouží stát se prvním Aktršéfem Městského divadla Brno. Dle svých slov hledají nekomplexnějšího, nejflexibilnějšího, nejtvtipnějšího, nejtragičtějšího, nejhezčího, nejošklivějšího, a hlavně nejpokornějšího herce/herečku v ansámblu. Máte se na co těšit, porota vzkazuje: „...A pamatujte. Aktršéf je z Brna! Nebo okolí.“

3) A v blízké budoucnosti i „1 + 5 – Musical Highlights Stream“

Na prázdném jevišti rozděleném tylovou oponou bude pět sólistů s režisérem (případně dramaturgem či autorem atd.) a nebude chybět ani orchestr. Obsahem každého takového programu bude jeden konkrétní titul z repertoáru hudebního divadla, jehož děj bude vyprávět režisér a sólisté zazpívají jeho ústřední písně. Jelikož pořad bude vysílán živě, budou moci aktéři také online odpovídat na otázky internetového publika. Zážitkem jistě bude i vystoupení orchestru, který samozřejmě živě doprovodí nejen jednotlivá hudební čísla vystupujících sólistů, ale doplní i díky orchestrálním číslům či tzv. underscoringem i režisérovo povídání.

4) 22. prosince se můžete těšit na Vánoční koncert, který pro vás online připraví režisér Igor Ondříček. Těšit se můžete na vystoupení našich sólistů, které doprovodí orchestr pod vedením dirigenta Dana Kalouska.

Doufáme, že alespoň tímto způsobem s námi budete moci udržovat kontakt.

S přáním krásných, klidných, zdravých vánočních svátků plných lásky se na setkání s vámi v sálech našich divadel více než kdy jindy v historii za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

 MINISTERSTVO
KULTURY

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brno a.s.

DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

Lázně Slatnice
A.D. 1526

INŽENÝRSKÉ, DOPRAVNÍ A POZEMNÍ STAVBY

CARent

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna.

kvalitativní a aranžovací

Igor Ondříček

Optimista se sklonem propadat chmurám

Už podruhé v tomto roce zažil se svými kolegy situaci, kdy zkouší novou inscenaci a přitom neví, kdy ji bude moct poprvé odehrát divákům. Igor Ondříček je přesto dál plný chuti do nových rolí. Tou nejnovější je Happyman v muzikálu *Pretty Woman* – postava jako jediná do příběhu připsaná oproti filmovému scénáři. „Happyman vyznává filozofii, že každého v životě čekají velké výzvy, které je třeba přijmout, aby člověk zhmotnil a žil své sny,“ přibližuje.

Náš rozhovor vzniká v době, kdy divadla už několik týdnů nehrají. Jak tedy trávíte čas?

Tuto zvláštní dobu, kterou by se dalo nazvat „co všechno nás v životě může potkat“, trávíme přípravou nových inscenací. Je jen zvláštní, že v současné době (rozhovor vzniká na začátku měsíce listopadu, pozn. aut.) vůbec nevíme, kdy je budeme moct předvést divákům. A to je velmi zvláštní pocit. Když nevidíte cíl celého procesu, kterým by byla premiéra. Takže teď máme připravenou inscenaci *Pretty Woman*, potřebuje už jen poslední fázi zkoušek těsně před premiérou. Ty jsme se ale rozhodli udělat, až budeme vědět, že můžeme začít pro diváky znovu hrát. Včera začali kolegové připravovat komedii *Světáci*, takže se u nás zkouší na všech frontách.

Nenapadlo vás třeba zkusit si v tomto mezičase úplně jinou profesi?

Je pravda, že spousta kolegů teď ve svém volném čase pomáhá jako dobrovolníci, když je potřeba. Hlavně lidem, kteří si v dnešní době zaslouží naši obrovskou úctu – lékaři, záchranáři, hasiči, vojáci. Fakt klobouk dolů před nimi! Při absolutní nefunkčnosti našeho státu fungují tyto obory stoprocentně. Na rozdíl od naší vlády nás – obyčejné lidi – nenechali na holičkách. Jestli touto formou můžu i za kolegy těmito lidem poděkovat, tak opravdu DÍKY MOC! Myslíme na vás.

Sám jste nemoc COVID-19 už taky prodělal. Jaká to byla zkušenost?

Nebyla to vůbec sranda! Nikdy jsem nepatřil k popíračům téhle nemoci. Trošku jsem se divil tvrzení některých lidí (i někteří spolupracovníci u nás v divadle s tímhle názorem se našli), že je to chřipička atd. Tak přátelé, „chřipička“ to fakt není. Zatím všichni kolem mě nemoc překonali, ale o některé kamarády jsem měl opravdu velký strach.

Stav byl vážný. Modlím se – a to se opravdu modlím – aby to tak bylo po celou dobu, kdy s námi tahle nemoc bude. Obávám se, že se s ní budeme muset naučit žít. Že nás jen tak sama od sebe neopustí.

Jste založením optimista nebo naopak často propadáte chmurám?

Řekl bych, že jsem optimista se sklonem často propadat chmurám. Ne, jsem optimista. Věřím, že současnou těžkou situaci zvládneme a třeba si díky ní i uvědomíme, v jak úžasné době nám bylo umožněno žít. Žít v zemi, která za celou dobu své existence nebyla tak krásná a v takové kondici, kterou jsme zažili. A když to teď říkám, zároveň mě přepadají chmury, v jaké kondici naše země bude, až tohle všechno skončí. Takže asi tak je to s mým optimismem ©

Narízení vám odsunulo i premiéru muzikálu *Pretty Woman*. Přibližte nám svoji roli.

Je to role Happymana, kterou jedinou neznají diváci z filmu. Je to takový průvodce dějem, který ví, že osud každého je napsán ve hvězdách. Že každého v životě čekají velké výzvy, které je třeba přijmout, aby člověk zhmotnil a žil své sny. Happyman hraje, tančí, zpívá. Jak jednou vtipně konstatoval kolega Viktor Skála: „Konec kariéry, a teď taková komplikace!“ © Ale výzvy je třeba přijmout. Takže se na tuto krásnou roli moc těším.

Zahrál jste si i v jiném slavném příběhu, který celosvětově proslavil film – v muzikálu *Mamma Mia!*. Jak jste se v něm cítil?

Písničky Abby mám moc rád, je to pro mě léto, pohoda, pláž, campari s džusem. A takové je, myslím, i naše představení. Řeknu upřímně, že to je zhmotněný sen hrát tak pěknou roli v představení, které má tak fantastický ohlas u diváků. Ta energie, která tryská z hlediště, vás úplně nabíjí. Často hrávám dvojáky *Mamma Mia!*, tedy

dvě představení denně, a fakt mi to vůbec nevadí. Vždycky se na to těším. Tenhle pocit totiž nikde jinde než v divadle nezažijete.

Jako režisér jste naposledy připravil pro Biskupský dvůr muzikálovou pohádku *O statečném kováři*. Máte rád pohádky?

Pohádky miluju, takže práce na *Kováři* byla moc fajn. Byla to zvláštní krásná práce. Všechny nás zúčastněné dala zvláštním způsobem dohromady a za to děkuji všem, kdo se na *Kováři* podíleli. Začali jsme zkoušet někdy na konci dubna, tedy v situaci, kdy jsme do divadla přicházeli naprosto prázdným Brnem, nikde nikdo, v divadle potom na zkušebně hrstka lidí z *Kováře*... Chvilí nám připadalo absurdní něco nového chystat, když vůbec nevíte, kdy inscenace bude mít premiéru. Ale potom vás ta práce natolik strhne a začnete věřit, že premiéra fakt

bude. Už už už se to blíží. A těsně před ní se dozvíte, že v termínu, kdy měla být, opravdu nebude. Takový velký propad! Naštěstí ale trval jen několik dní, protože 8. června premiéra byla.

Tušíte, co nového vás pracovně čeká?

Za několik dní začneme natáčet CD pohádky *O statečném kováři*. Chtěli bychom natočit celou pohádku tak, aby si posluchači cédéčka poslechli celý příběh i s písničkami. Snad to bude hezký vánoční dárek pro diváky, kteří teď nemůžou přijít za námi do divadla.

Jaké budou vaše letošní Vánoce?

To kdybych věděl! Doufám, že krásné, klidné, v okruhu lidí, které mám rád.

Co byste si přál?

Ať jsme všichni zdraví. Držím nám palce!

Text: Lenka Kolegarová

In memoriam Jože Hrovat

Na konci 80. let jsme byli pozváni, abychom na mezinárodním divadelním festivalu Alpe Adria ve slovinské Nové Gorici zahráli inscenaci hudební komedie Roberta Merleho *Vláda žen* v mé režii. Zaskočilo nás, s jakým nadšením diváci reagovali po celé představení, jak nás herci z místního divadla hned po skončení vyhledali, jak nás pozvali do jejich divadelního klubu. S tím, jak se čas blížil k rozednění, nás pomalu ubývalo a pak, když už musel klub zavřít, nás, Erika Parduse a pár dalších vzali k sobě domů. Domů do bytu mladého herce Jože Hrovata. A tak se Jožeho domov stal pro pár hodin i naším. Spolu s několika svými kolegy pěli ódy nad tím, jak se jim naše představení líbilo a jak byli fascinováni tím, co všechno naši herci umějí – hrát, tančit a zpívat... a taky nám vyprávěli o svém vztahu k české kultuře. Jak čtou všechno od Kafky po Kunderu, jak jsou nadšeni z grafík Jiřího Anderleho, jak se potkal jejich nejvýznamnější básník France Prešeren v jedné lublaňské hospodě s Karlem Hynkem Máchou a taky, jak se Rudolf Deyl starší naučil slovinsky tak, že hrál v jejich Národním divadle, kde má bustu. A když jsme se pak někdy před polednem loučili, netušili jsme, že v onu noc vzniklo přátelství na celý život. Jak osobní, tak i profesní. Když jsme měli do Nové Gorice přijet na další hostování, tentokrát s hudební féerií *Sny svatojánských nocí*, nenasedli jsme do připraveného autobusu. Bylo 26. června 1991 a ředitel divadla v Nové Gorici mi volá, ať nikam nejezdíme, že se něco děje. Neodjeli jsme. Do Slovinska totiž vtrhly tanky jugoslávské armády. Okupací se mělo zabránit tomu, aby se Slovinsko osamostatnilo. Jože Hrovat a s ním další herci z jejich divadla se oblékli do uniforem, vyfasovali zbraně a šli hájit novou svobodu své malé země. Válka trvala deset dnů a Slovinsko se stalo samostatnou republikou. Náš zájezd se *Sny*... se uskutečnil příští rok a po

něm další a další. Začali jsme si různá představení vyměňovat a já osobně se dočkal té cti, že jsem mohl Jožeho poznat jako režiséra při přípravě hned několika inscenací jeho divadla i jako herce hlavních rolí. Hostoval taky v mé inscenaci *Dobrého vojáka Švejka* premiérované v italském Terstu. Vždycky byl perfektně připravený, nadšený (často mi připomínal rozesmáté, laskavé slunce), maximálně kolegiální, vždycky mu „šlo o věc“ a bytostně nesnášel nedostatek profesionality a šlendriánství. Byl to herec výjimečné osobnosti a všestranného talentu, který zůstal po celý svůj život věrný svému divadlu v Nové Gorici.

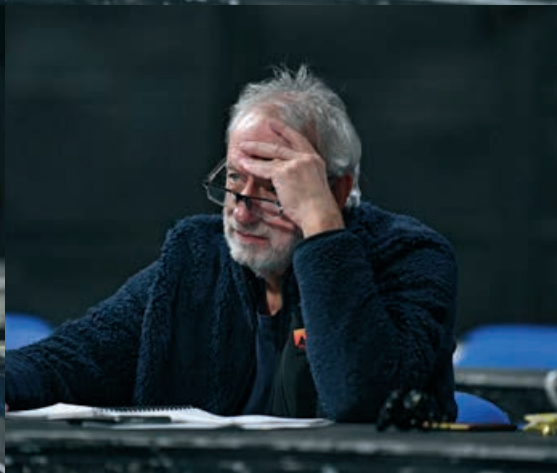
Navštěvovali jsme se vzájemně na našich premiérách a taky jsme se potkávali často soukromě. Erik Pardus i já jsme strávili spoustu krásných chvil s Jožem, s jeho rodinou a s dalšími kamarády ze Slovinska. Jože maximálně zaujatě sledoval, co se děje v našem divadle, v naší zemi a za všech okolností nám držel palce. Naposledy jsme se potkali v červenci letošního roku na mé premiéře ve slovinském Koperu...

19. října 2020 zemřel náš velký přítel, přítel našeho divadla i naší země.

P.S. Den před tím, než Jože zbytečně brzy a bohužel provždy odešel z tohoto světa, se jeho synovi narodil první chlapec... Dostal jméno Oscar (slunce).

Stanislav Moša

SVĚTÁCI

Ženy ze Světáků

Pavla Vitázková, Markéta Sedláčková a Barbora Remišová

Když jsem dostal nabídku pozvat na rozhovor Markétu Sedláčkovou, Pavlu Vitázkovou a Barču Remišovou, měl jsem upřímnou radost, protože si všech těchto dam nesmírně vážím. O to úžasnější bylo, když jsem se dozvěděl, že hlavním tématem našeho povídání by měly být Vánoce. Tyto svátky mám opravdu moc rád a jak se ukázalo, všechny tyto tři herečky to mají s Vánoci podobné. Naše setkání tak bylo plné vzpomínání, veselí a pravé vánoční nálady. Věřím, že se do této atmosféry při čtení rozhovoru přenesete společně s námi a přeji vám opravdu krásné Vánoce plné štěstí, zdraví a pohody.

My se v této sestavě nesetkáváme úplně náhodou, všechny tři ztvárňujete v našem divadle dnes už legendární dámy z filmu *Světáci*, a tak se nemůžu nezeptat – máte radost, že se právě vy převtělíte do Zuzany, Marcely a Božky?

Markéta: Tak začni, ty jsi Marcela, intelektuálka ☺

Pavla: Je fakt, že já mám film *Světáci* strašně

ráda a považujeme ho s Dušanem za jeden z nejlepších filmů. A protože vím, že se dělá dramaturgie i na divadle, řikala jsem si – tak to je za trest, v tom bych nikdy nechtěla hrát, protože od toho každý očekává, že se bude bavit. Ale když jsem zjistila, že to bude v našem divadle, tak jsem po tom strašně toužila ☺ Mám tedy velké obavy, ale zároveň jsem opravdu poctěná.

Vánoce u Vitázků

Markéta: Já to mám podobně. Film *Světáci* patří k mým oblíbeným filmům, mám z toho radost, ale to bych nebyla já, abych se nebála ☺ Mám opravdu velkou pokoru a zároveň trochu strach, abych to nepokazila.

Bára: Za sebe musím říct, že si opravdu vážím toho, že jsem se dostala do party tady s těmito dvěma, a jsem za to vděčná.

Společně jste se ale na jevišti už potkaly, a to v muzikálu *Mamma Mia!*, pak v muzikálu *Grand Hotel* a teď tedy první činohra. Dokázaly byste říct, co je vám bližší?

Markéta: Já to nerozlišuji, divadlo hraji úplně stejně, ať už se jedná o činohru či muzikál, a i můj přístup k obojímu je stejný. Spíše rozlišuji žánry a určité druhy divadla a ke všemu přistupuji stejně poctivě.

Pavla: Herectví je dobré jenom jedno.

Markéta: Jsou žánry, které vyžadují různé prostředky, ale nezáleží, zda je to v muzikálu nebo na činohře.

Bára: S tím se nedá než souhlasit a řekla bych, že cokoli přijde, je nový začátek. Každá role je nová výzva.

Markéta: Přesně tak, každá role je, jako kdybych začínala od konzervatoře. To, že už máš něco za sebou, neznamená, že se ti

i další role musí podařit. Vždy mám respekt, strach a podceňuji se prakticky od začátku ☺

Bára: To jsme se tedy sešly ☺

Pavla: Já se nepodceňuji, já vás pohlídám ☺ **Blíží se prosinec a to je měsíc, ve kterém se české filmy, a to především pohádky, objevují v televizi víc než často – máte nějaké oblíbené?**

Markéta: Každopádně *Tři oříšky pro Popelku*. To je nejlepší pohádka a vrchol.

Pavla: Absolutně. Kromě toho, že z oříšku vyleze kousek šatů, tam není žádný trik a není tam nic nadpřirozeného. A to je asi recept na úspěch – stačí, aby to bylo lidské a nemusí tam být nadmíra efektů. Na nové pohádky se tedy nedíváme, snad jen *Tajemství staré bambitky*.

Markéta: Ta je taky krásná. To je radost herecká a ta pohádka je vlastně obyčejná. A když byl Tadeáš (syn Markéty a Stanislava Slováka, pozn. aut.) mladší, pouštěla jsem mu své oblíbené české filmy, jako jsou například *Páni kluci*, pak už jsme frčeli v *Trháku* a i ve *Světácích*. A i když je teď větší, stále na ty české pohádky koukáme, ale už jsme k tomu kritičtější. Takže *Bambitku* máme taky rádi a pak ještě *Kouzla králů*,

protože tam je jedním z hrdinů postava jménem Tadeáš ☺

Bára: Já, za slovenskou sekci, tedy taky musím říct, že *Popelka* je „number one“. A tato pohádka se mnou byla vždy na Štědrý večer u vybalování dárků.

Prosinec je pro mnohé především ve znamení adventu. Jak ho prožíváte? A jak jste na tom s přípravami?

Markéta: V divadle je to většinou docela náročné, protože se v prosinci hodně hraje, ale i tak se snažím – například vytvořím věnec, trochu uklidím, ale většinou na to nemám čas. Tak alespoň provoním dům jehličím. Ani cukroví moc nepeču, když si najdeme čas, upečeme s Tadeášem perníčky. Cukroví za nás peče Alešek Slanina ☺

Pavla: Fakt? Tak to já si taky objednáám ☺ Ale abych se vrátila k otázce – v dětství jsem Vánoce opravdu prožívala, asi jako každé dítě, ale pak se mi to vytratilo. Sama pro sebe jsem si žádné kouzlo Vánoc nedokázala navodit, ale děti mi ho zase navrátily. S nimi to má opět smysl – a nejen Štědrý den, ale především to chystání. A když vidím, že se to dítě opravdu těší, tak to je pro mě dar a všechno začínám vnímat znovu právě přes rodinu.

Bára: Já jsem tedy měla taky vždy raději to čekání a přípravu domácnosti. Když jsme s mamkou zdobily byt, tam se něco pověsilo, tam zase světýlka, až to tedy vyvrcholilo tím stromečkem. Fascinující pro mě bylo „to před tím“. Ta příprava, těšení se a to, že už dva týdny před Vánoci jsem nemohla usnout, protože už jsem vyhlížela, jestli náhodou ten Ježíšek neletí. Ale zároveň mám pocit, že když jsem si pak rozbálila dárky, což tedy byla další hysterie – co asi všechno dostanu – tak byl konec.

Markéta: To těšení je vždycky nejlepší. Těšení a snění.

Bára: A ještě mě napadá, že zlomové bylo, když jsem přišla na to, že tu magii vytváří rodiče. Když jsem si uvědomila, kolik toho musí udělat a co všechno to obnáší, abych já měla vánoční pocit. A v momentě, když jsem zjistila, jak je to s Ježíškem doopravdy, připadalo mi to líto ne kvůli sobě, ale kvůli

nim. Najednou jsem pochopila, že ta moje radost dělala radost jim, a nechtěla jsem jim prozradit, že už to vím, protože jsem měla pocit, že budou zklamaní. A tak jsem celý rok hrála – a možná to byla i má nejlepší role – že opravdu stále věřím a že jsou kolem mě stále vánoční kouzla.

Všechny tři máte partnera, který pochází z jiného státu. Změnilo to nějak průběh vašich Vánoc, než jak jste byly zvyklé z dětství?

Markéta: Já mám tedy Slováka a tam se to nijak neliší, snad jen v jídlech, jinak je ten přístup podobný. Každá rodina si vytváří svoje tradice, a protože ani Stano, ani Tadeáš nemají rádi rybí polévku, připravujeme hovězí vývar s knedlíčky, to je pro nás slavnostní vánoční polévka. A pak, mezi svátky, musím uvařit slovenskou zelňačku a na Nový rok se dělá polévka šošovicová. Vytvořili jsme si tedy svoje vlastní tradice a změnilo se například i to, kdy přichází stromeček a různé obřady, a to především z praktických důvodů. Když byl Tadeáš malinký, neměli jsme balkon, a tak jsme stromeček připravovali pro Ježíška my, a když jsme se přestěhovali do domu, už nám to zůstalo.

Pavla: My to máme podobné – přístup je vlastně stejný, však jsme byli se Slovenskem jedna země.

Bára: Mohlo by se zdát, že to u nás bude trochu větší exotika (Barčin partner Aris pochází z Rakouska, pozn. aut.), ale protože Aris tradice zas až tak neprožívá, budu to spíše já, kdo vnáší do Vánoc zvyky, a to ty československé. Takže to asi dopadne tak, že v Rakousku budeme slavít slovenské Vánoce a tím motorem budu spíše já.

Markéta: Já myslím, že to většinou vytváří ženy, které se chlapem inspiroují, aby všichni měli radost.

A co vánoční návštěvy? Jezdíte za příbuznými anebo rodinu spíše zvete k sobě?

Markéta: Ještě než jsme měli Tadeáše, byly Vánoce především o setkávání. Například Pavlica (Pavla Vitázková, pozn. aut.) nás navštěvovala na Štědrý den tři roky po sobě. Ale pak se to proměnilo, navštěvovali jsme

Vánoce Barbory Remišové

naše rodiny z obou stran a byla to tedy občas fuška. Obvykle jsme mívali volné dva, tři dny mezi svátky a museli jsme to stihnout. Ale pak jsem se rozhodla, že to budu organizovat já a s mou rodinou se scházíme 25. prosince, kdy si připravíme další Štědrý den od rána až do večera.

Pavla: My jsme dřív byli taky takoví rozlítaní a pak jsme se s Dušanem rozhodli, že ten, kdo nás bude chtít navštívit, přijde k nám ☺ Rodiče samozřejmě návštěvou potěšíme, například druhý den, ale myslím, že je zapotřebí to trochu uklidnit, aby se z toho nestal závod – koho jsme ještě nenavštívili. Pak to totiž trochu ztrácí kouzlo pro děti, když je pod každým stromečkem kupa dárků a začínají tušit, jak to doopravdy je. Tak tedy – Štědrý den je jen jeden a pak už se chodí jen na kafičko a na buchtu.

Bára: Protože ještě nemám vlastní rodinu,

tak jsem to stále já, kdo se vrací a jezdí za rodiči. Ale těším se na to, až jednou já budu hostitelkou, u které se všichni sejdou, ale zatím si stále užívám toho pohodlíčka ☺

A máte nějaký oblíbený vánoční recept?

Markéta: Já žádný speciální recept nemám. Když se tedy sejde rodina, připravuji krůtu, která se ani nevejde do pekáče, tak ji musím dělat na roštu. A protože bych chtěla vyhovět všem, připravuji k ní vídeňské knedlíky, bramborové knedlíky, rýži a saláty. Ale ta samotná příprava mě moc baví a těší mě, že to dělám pro ně. Je to docela náročné, ale už jsem si našla nějaké vychytávky. A pak tu jsou ty bramborové saláty.

Pavla: To je fuška.

Markéta: Ten totiž připravuje každá rodina jinak, ale Stanovi jsem vnutila ten náš český, polabský, ale i salát od Stankova tatínka je výborný. A do toho svého přidávám jablíčka.

Bára: Do salátu? S majonézou? To jsem tedy nikdy neslyšela, to mě pak musíte naučit ☺

Pavla: Já si myslím, že může dojít k opravdové, obrovské hádce – jestli se dává do salátu celer nebo ne a jestli přidávat uzeninu nebo ne. Na tom se rodiny mohou rozhádat ☺ Tam občas dochází i k rozvodům, zvláště když manžel v této situaci začne diskuzi slovy: „To moje maminka...“

Markéta: A je po Vánocích ☺

Pavla: Ale opravdu, takže pozor na saláty a pozor na celer – bacha na to ☺

Bára: My máme rodinný recept, a to od naší babičky. Děláme „opekance“ z kynutého těsta ve tvaru dukátových buchtíček. Ty se upečou a na několik hodin se ponoří do mléka, kde nasáknou a stanou se z nich takové houbičky. Pak se obalují v máku, který také navlhne, stane se z toho taková „maglanice“, ale je to strašně dobré ☺ To je náš tradiční předkrm, ale máme samozřejmě i oplatku s medem.

Pavla: A my jsme měli ještě takovou hezkou tradici. Na Štědrý den jsme chodili na návštěvu ke kamarádům, kam chodila spousta rodin. Každý přinesl svůj vzorek salátu a soutěžilo se naslepo, či bude ten nejlepší, a byla to opravdu zábava, u které jsme se nejen nasmáli, ale také pohádali ☺

Dodržujete i nějaké speciální vánoční tradice?

Pavla: S dětmi například dodržujeme tu tradici, že Ježíškovi pomáhají v nošení dárků andělíčky, protože to sám nemůže stihnout. Každý andělíček má rolničku, a když už se trochu smráká, tak se musí jít do lesa a posloucháme, jestli už někde andělíček neproletěl. A taky hledáme, jestli nějakému z nich třeba neupadl nějaký balíček. Většinou to dokážeme udělat i tak, že jdeme trasou, kam jsme nějaký dárek, který andělíčkům vypadnul, hodili a děti ho najdou. A pak, když se vracíme domů, čeká na nás rozsvícený stromeček, pod kterým jsou dárky. Ty nám tam nanosili sousedé, kteří od našeho bytu mají klíče. Takže tam proběhne to opravdové kouzlo, a to je tradice, které se nikdy nevzdám.

Markéta: My to takhle vychytané nemáme. U nás se otevírají balkonové dveře, aby Ježíšek mohl přiletět. A Tadeáš mi i říkal, že slyšel, jak tam vletěl, protože slyšel šum křídel.

Bára: No, jak tak vzpomínám, tak po večeri jsme vždy umývali s tačkou nádobí, což bylo samo o sobě dost zvláštní, protože ho většinou umývala mamka ☺ Ale například u nás se u večere nesmí vstávat, protože toho, kdo by vstal, by potkalo něco špatného v dalším roce. To mě trochu děsilo, tak jsem vždy seděla jako přikovaná a bála jsem se i dát si nohu přes nohu, abych se náhodou neodlepila od té židličky ☺ A také vždy prostíráme jednu sadu nádobí navíc, a to pro pocestného, kdyby náhodou šel kolem a byl sám.

Vzpomenete na nějaký netradiční vánoční dárek?

Pavla: Já ano, jednou jsem pod stromečkem našla malé kofátko, byla to kočičí holčička, která se jmenovala Čert, a takový dárek nikdy nikdo nepřekonal.

Markéta: Já jsem si jednou přála dostat nové sjezdovky a naši mi pak pod stromečkem řekli, že je dostat nemůžu, protože sestra byla hobojistka a museli jí koupit nový hobjo ☺ Ale už jsem jí to odpustila ☺

Pavla: Máš ji ráda doteď, minus jeden hobjo ☺

Bára: Já jsem toužila po kase, protože mě

Vánoce Markětky Sedláčkové (na fotografii se sestrou)

vždy fascinovala paní z potravin. To byl můj životní sen – být pokladní. Kasa nakonec pod stromečkem byla, ale byla to taková malá, plastová, červená pokladna. Naši se těšili, protože si mysleli, že budu úplně odvařená, ale já byla zklamaná, protože jsem chtěla celou tu budku. Tu opravdickou ☺

K prosinci patří i oslavy příchodu nového roku. Už tušíte, jak toto letos oslavíte?

Markéta: My jsme dříve slavili Silvestra na horách až do mých sedmnácti let, a to bylo úžasné. Jezdilo se na podnikovou chatu, všechny ty rodiny na sebe byly zvyklé a vždy jsme si to opravdu užili. I lyžovačku, i zábavu. Rodiče se nám moc nevěnovali a bylo to perfektní ☺ A jednou za rok jsem si mohla připít colou a z toho jsem byla také úplně hotová ☺ A letos? Uvidíme. Na Silvestra jsme většinou hráli nějaké představení, ale tentokrát asi žádné velké oslavy nebudou.

Pavla: Já jsem vždy na Silvestra držela nějaká zvířata, která se bála petard už od odpoledne, a nemůžu zapomenout na to, když mi můj obrovský vlčák vlezl ze stresu do sušičky © Ona měla přes čtyřicet kilo a já jsem ji tam odtud nemohla dostat. Říkala jsem si, že to přece není na tolik kilo, přečetla jsem si návod a myslela na to, že mi tam něco strhne © Takže Silvestr za mě nula.

Bára: Ještě nevím, jestli budu tady, nebo ve Vídni. Ale loni jsem byla s Arisem na okraji Vídně, kde bydlí, vylezli jsme na střechu domu a velmi působivé pro mě bylo mít celý ten vídeňský ohňostroj na dlani. Každý Silvestr je pro mě nějakým způsobem dojemný a vždycky brečím.

Dáváte si nějaké předsevzetí? A co byste popřály divadlu do dalšího roku?

Markéta: Já si tedy předsevzetí nedávám žádná. Když chci v životě něco udělat,

musím to udělat hned v ten moment, kdy mě to napadne. A divadlu a nám všem bych popřála, abychom už konečně mohli hrát, ale to si asi přejeme úplně všichni. Abychom mohli žít a pracovat svobodně a dělat tak radost i sobě, i divákům. A hlavně, abychom diváky neztratili a aby se k nám nebáli chodit. Zároveň si uvědomuji, jak báječného pana ředitele máme a že se s ním cítíme tak bezpečně. Nevím, jestli bych mu to dokázala říct osobně, a tak mu alespoň takhle vzkážu, že jsem ráda, že ho máme. Dokáže v nás vyvolat klid a pocit jistoty v této nejisté době.

Bára: Pod to se podepíšeme, že?

Pavla: Ano.

Markéta: Takže Stando, děkujeme.

*Text: Luboš Goby,
foto: rodinné archivy hereček*

MdB KLUB

TALK SHOW Z VAŠEHO DIVADLA

Naši novou talk show můžete již pravidelně sledovat každou sobotu od 19:00 na YouTube. V prvním díle jste mohli vidět Roberta Jíchu a Hanu Holišovou, se kterými si nejen o Benefičním koncertu pro Nadační fond Krtek povídala Jana Musilová, následovalo setkání Jonáše Floriána s Michalem Isteníkem a Kristýnou Daňhelovou a Barbora Goldmannová se sešla s Alešem Slaninou a Ladislavem Kolářem, pro kterého měli

k jeho významnému životnímu jubileu připravené i narozeninové překvapení. Natáčíme pro vás další díly, ve kterých se můžete těšit např. na Pavlu Vitázkovou, Petra Štěpána, Terezu Groszmannovou, mluvčího brněnské městské policie Jakuba Ghanema, ředitelku Velvet Smíle o.p.s. Věru Kadlecovou a MUDr. Filipa Otevřela. Sledujte naše sociální sítě a webové stránky, aby žádný nový díl neunikl vaší pozornosti.

Gratulujeme

Kolega, herec a divadelní zbrojář **Josef Jurásek** oslavil 16. listopadu 70. narozeniny! Do dalších let přejeme vše nejlepší, hodně zdraví a životní energie! Josef Jurásek je členem našeho divadla od roku 1975, diváci ho dodnes mohou vidět na jevišti například v inscenacích *Lakomec* či *Antonius a Kleopatra*. Zapátrali jsme proto v archivu a připomínáme zde několik z dlouhé řady jeho rolí, které odehrál ještě pod hlavičkou Divadla bratří Mrštíků.

Významný český spisovatel, překladatel a básník **Jiří Žáček** oslavil 6. listopadu 75. narozeniny! S naším divadlem je spojen díky inscenaci *Ptákoviny podle Aristofana*, která měla na Hudební scéně premiéru v roce 2010. Tento ojedinělý počín českého satirického divadla 80. let má pro Městské divadlo takřikajíc historický význam – při jeho inscenaci v roce 1989 v pražském Národním divadle se poprvé sešli režisér Stanislav Moša a hudební skladatel Zdeněk Merta. My jsem ji nedávno vysílali online na našem YouTube kanále, kde tento neustále aktuální satirický muzikál zhlédlo téměř 5000 diváků. Připijme si s Jiřím Žáčkem na jeho zdraví alespoň takto formou vzpomínky na premiéru *Ptákovin podle Aristofana*, které se osobně zúčastnil. Všechno nejlepší!

Víte, co mají společného inscenace *Arkádie*, *Balada o lásce (Singoalla)*, *Benátský kupec*, *Bítlš*, *Bouře*, *Cabaret*, *Cikáni jdou do nebe*, *Červené komety*, *Červený a černý*, *DUCH*, *Ferdinand*, *kd'E ste?*, *Funny Girl*, *Grand Hotel*, *Hello, Dolly!*, *Horečka sobotní noci*, *Chaplin*, *Jak je důležité mítí Filipa*, *Jánošík aneb Na skle malované*, *Jekyll a Hyde*, *Jesus Christ Superstar*, *Jindřich VIII.*, *Jméno růže*, *Johnny Blue*, *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, *Kočky*, *Král Lear*, *Kvítek z horroru*, *Les Misérables (Bídníci)*, *Limonádový Joe*, *Magická flétna*, *Mam'zelle Nitouche*, *Markéta Lazarová*, *Marná lásky snaha*, *Mary Poppins*, *Mladý Frankenstein*, *Monty Python's Spamalot*, *Mozart!*, *Muzikály z Broadwaye*, *Netopýr*, *Nine*, *Noc na Karlštejně*, *O statečném kováři*, *Odysseia*, *Oliver!*, *Orfeus v podsvětí*, *Ostrov pokladů*, *Papežka*, *Pískání po větru*, *Pokrevní bratři*, *Poslední loď*, *Prodaný smích*, *Představ si...*, *Ptákoviny podle Aristofana*, *Ráj*, *Rendez-vous s operetou*, *Sněhurka a sedm trpaslíků*, *Sny svatojánských nocí*, *Šumař na střeše*, *Viki kráčí za štěstím*, *VIVA „LALALA“ REPUBLIKA*, *Zahrada divů* a *Zorro?* U všech těchto titulů dala pokyn ke zvednutí (ať už pomyslné či skutečné) opony naše báječná, vždy usměvavá a laskavá inspicientka paní **Nada Patriková**, která 22. prosince oslaví 70. narozeniny. Milá Naděnko, přejeme vám vše nejlepší, hodně zdraví a štěstí a mnoho důvodů k radosti, Vaše MdB!

Váš spolehlivý dodavatel plynu a elektřiny

SPP

www.spp.cz

Garantujeme vám
výhodné ceny

Natáčení CD

O STATEČNÉM KOVÁŘI

CD jako vánoční dárek

V půlce listopadu naši herci natáčeli CD původní pohádky *O statečném kováři*, kterou jste letos mohli nově vidět na Biskupském dvoře. Vznikl zvukový záznam celého příběhu tak, aby na CD nezazněly jenom písničky s krásnou hudbou Petra Ulrycha, ale také dialogy. Posлуhači tak získají zážitek z poslechu celého pohádkového příběhu. Věříme, že stihneme toto CD uvést na trh ještě před Vánoci, abyste jím mohli obdarovat své blízké. Na výběr je ovšem více hudebních projektů našich kolegů. Pokud o nějaké z nich máte zájem, neváhejte kontaktovat naše komerční oddělení, které vám je na dobírku pošle. Stačí si vybrat!

Křídla úsměvu

Koledy na tomto CD nazpívali strážníci a další zaměstnanci Městské policie Brno a ve dvou písničkách se k nim přidali i Alena Antalová a Petr Gazdík. Výtěžek z prodeje bude věnován na podporu rodinám nemocných a postižených dětí. Luboš Oprchal, ředitel Městské policie Brno řekl: „Rozbalit toto CD a zaposlouchat se do koled je jako uchopit dobro, které tkví v nitru každého pomáhajícího člověka. Jsem přesvědčený, že radostný prožitek, který ze zpěvu vyzařuje, pronikne ke každému posluchači.“

Ve Dvou

Společný projekt Markéty Peškové a Radka Novotného, na kterém celý rok intenzivně pracovali, se v současné době dočkal

své konečné podoby. Na CD najdete spoustu známých světových hitů jako *A Million Dreams*, *Shallow*, *Vivo per lei* a nespočet dalších melodií, které můžete znát z českých rádií nebo muzikálů. Všechny písně ovšem zazní s českými texty, které byly mnohdy napsány právě pro CD *Ve Dvou*, jehož druhou polovinu zdobí rozmanité vánoční melodie. Již nyní ho můžete zakoupit v předprodeji přes email vedvou2020@seznam.cz, a to jako klasické CD, na flash disku nebo v čistě elektronické podobě.

Pod jmelím

Moc rád bych vám představil svoje vánoční CD *Pod jmelím*, na kterém najdete celou řádku známých i méně známých písniček,

kteří vám, jak doufám, zpříjemní období adventu. Užijte si ho při pečení cukroví, se svařáčkem i bez, při obalování kapra, rozbalování dárků nebo při čekání na polibek Pod jmelím. Kouzelné Vánoce plné pohádkové pohody přeje Váš Aleš.

Letím

Tento podzim jsem chtěl mít velký koncert *Dušan 40*. Ale víme... Nemusím rozvádět a popisovat, co se všem děje. Všichni, se kterými jsem spolupracoval a se který-

mi jsem vytvářel svou muziku, byli ze dne na den bez práce. Mohli bychom dělat něco jiného a mnozí z nás už i musí... Muzika, hudba a všechno, co k tomu patří, je ale to,

co naplňuje nás i vás. Fanoušci a lidi kolem nás nechtějí vidět jako řidiče, skladníky, pokladníky... jakkoliv důležité tyto profese jsou. To, že nás poslouchají nebo vidí na pódiu, to vše je také součástí jejich inspirace, motivace, naplnění duše a jakési jistoty, že svět nekončí a vše může být tak, jak si vysnili. Pro mě jediná cesta k vytvoření alba je přes crowdfundingový portál Hithit.com, kde si lidé do 1. 12. 2020 můžou takzvaně předobjednat naši muziku a spoustu fajn věcí kolem výroby alba. Když se naplní cílová částka a našeho projektu se zúčastní potřebné množství lidí, dokážeme album vyrobit. Zatím to vypadá dobře.

Dušan Vitáček

Najednou

O svém CD, které vydal v roce 2019, Robert Jícha napsal: „Vždycky říkám, že album jsme pojmenovali *Najednou*, protože se to tak „najednou“ sešlo. Asi jsem měl pocit, že právě nastal ten správný čas. Původně jsem uvažoval o vánočním CD, jelikož na koncertech vždy zpívám vánoční písničky, naše i zahraniční, ale výhradně s českými texty, nicméně jsem si uvědomil, že by album nebylo „celoroční“. Proto jsem vybral

ze všech skladeb, které mám na repertoáru, písničky, které bych tam chtěl mít, a vzniklo, myslím, pohodové album.“ I jeho CD je k sehnání na našich pokladnách.

In memoriam Jan Kučera

S hlubokým zármutkem oznamujeme, že nás ve středu 4. listopadu 2020 opustil náš bývalý kolega, dlouholetý člen divadla Jan Kučera.

Jan Kučera (vlastním jménem Jan Heger) se narodil 18. října 1941. Ještě za doby svých studií na Janáčkově akademii múzických umění v Brně odehrál několik rolí v činohře Státního divadla Brno. Ztvárnil zde např. Mladíka v Kunderově *Totálním kuropění* (1961), Hluchoněmého sluhu v Nezvalově *Novém Figarovi* (1962) a dokonce hned několik úloh v Haškově *Švejkovi* (1962). V roce 1964 svá studia úspěšně zakončil a ještě téhož roku se stal členem Divadla Julia Fučíka, které provozovalo svůj divadelní sál na brněnském Výstavišti. Působení zde mu přineslo např. roli Vladimíra v inscenaci *Jejich den* (1964) či Dragouna v inscenaci *Poslední muž* (1965). Právě v průběhu divadelní sezóny 1964/1965 však došlo ke sloučení zmíněného divadla s Divadlem bratří Mrštíků, čímž Divadlo Julia Fučíka de facto zaniklo a Jan Kučera se tak stal členem DbM, kterému už zůstal věrný po celý svůj profesní divadelní život.

Přímo na jevišti Divadla bratří Mrštíků poprvé stanul jako Krištofl v *Maryši* (1967), pokračoval jako Vítek v Klicperově *Zlém jelenovi* (1967) a dále následovala více než úctyhodná stovka dalších dramatických i komických rolí. Nebyly to vždy velké či hlavní postavy, ale jakékoliv herecké úlohy Jan Kučera plnil na neobyčejné úrovni, čímž vždy dokázal ozvláštnit i zcela epizodické figurky. Za všechny uveďme ještě Ulovce z Boučkovy *Noci pastýřů* (1985) či Kláška z Jiráskovy *Lucerny* (1988).

1. února 2004 sice oficiálně odešel do zaslouženého důchodu, naše divadlo ale neopustil docela. Diváci jej stále mohli vídat v některých našich inscenacích, i když už jen s dovětkem „jako host“. Z těchto jeho rolí zmiňme např. Doktora v muzikálu *West*

Side Story (1996) či Žida v muzikálové baladě *Koločava* (2001). A pro mnohé diváky už navždy zůstane především nezapomenutelným Baptistinem v legendární komedii *Brouk v hlavě* (1996).

Ještě 27. června 2020 se osobně zúčastnil oslav 75 let od založení Městského divadla Brno, na kterých společně se svými dalšími kolegy odhalil Tabuli cti. Při této slavnostní příležitosti byl dotázán, jak vzpomíná na uplynulá léta v MdB a co přeje svému divadlu do let budoucích. Závěrem vzpomínky na Jana Kučera tedy uveďme jeho vlastní vzpomínání na působení v našem divadle: „Těch historek bylo strašně moc. Já mám pocit, že dřív bylo u divadla víc srandy. Dělali jsme si potvorský věci, třeba když se hrál *Lumpacivagabundus*, nosil Jarda Kuneš takovou tašku. My jsme nelenili, čtyři velké kvichy jsme mu do té tašky dali. A takovéhle blbosti se dělaly. Bavili jsme se a hrálo se dobré divadlo. Divadlu přeju, aby žilo. Aby neumíralo a aby žilo ještě líp než dnes. Já jsem tady strávil čtyřicet sezón. Měl jsem i nabídku, ale zůstal jsem tady a byl jsem rád. Herecký život je vždycky složitý, ale byl krásný.“

Čest jeho památce!

KŘÍDLA 2019/2020

Divácká anketa

Hlasovat můžete na www.mdb.cz do 29. 12. 2020!

Mikoláš Tyc

Dívám se na svět s nadhledem a ironií

Režiséra Mikoláše Tyce můžete v našem divadle potkávat poměrně často. Nastudoval s naším souborem mnoho výrazných titulů. Připomeňme velmi úspěšný *Podivný případ se psem*, skvělé *Čarodějky ze Salemu* či nejnovější komedii *Pro nic za nic*. A nelze mu upřít velkou režijní odvahu, když se ujal těžkého úkolu nastudovat velmi specifickou inscenaci *Splašené nůžky*. Tato komedie slaví velké divácké úspěchy již několik sezón. Však mě také zajímalo, jaké přípravy tomu předcházely. Ale ze všeho nejdřív jsem se zeptala na nejnovější titul, jehož zkoušení nyní překazila koronavirová pandemie. A půjde o zajímavý kousek v našem repertoáru. Miky (jak ho důvěrně oslovujeme v divadle) je totiž uprostřed tvůrčího procesu zkoušení hořké komedie Yasminy Rezy *Bella Figura*. Francouzská dramatička, jejíž další neméně slavný titul jsme uváděli pod názvem *Kumšt*, se opět věnuje velmi specifické situaci v životě svých hrdinů. O tom všem jsme si povídali s Mikym – bohužel ne osobně (rozhovor byl uskutečněn v době tzv. osobního lockdownu), tedy alespoň přes média, která nám umožnila vidět se a strávit tak příjemnou chvíli nad kávou.

Miky, řekni mi něco o hře *Bella Figura* a o zkoušení.

Víš, ono je to teď pro mě jako pro režiséra vlastně takové smutné a těžké hovořit o inscenaci, se kterou jsem sice i v tuto chvíli spjat velmi těsně, ale zároveň společně s celým realizačním týmem i s herci jsme všichni nyní na povinné dovolené. Ale text, který Yasmína Reza napsala, je úžasný, humorný a skutečně inspirativní. Musím na něj neustále myslet. Stručně řečeno: je to současná komedie o náhodném setkání několika postav na večeři v restauraci. Milenecký pár, Andrea a Boris, se pohádají na parkovišti před restaurací a při prudkém odjezdu málem přejedou Yvonu – starší dámu, která chce se svým synem a jeho partnerkou oslavit své narozeniny. Vše se vyřeší, ale syn Erik a zejména jeho partnerka Françoise jsou velmi dobří známí Borisovy manželky... Situace se tak rázem stává trapnou, vzájemné pohledy jsou tázavé, Andrea a Boris moc neví, jak se mají chovat, a nikdo už na nějaké krevety vlastně nemá chuť... Název *Bella Figura* to vlastně vystihuje: „Bella figura“ totiž není jen „krásná postava“, ale přeneseně to znamená i „žít a vystupovat na určité úrovni, mít šarm a styl“ – i navzdory nepřízní osudu. Tato životní filozofie mi je docela blízká. Přijde mi velmi sympatické, když někdo začne žít v souladu se sebou a s tím, že bude klást důraz na jisté věci, které jsou pro něj důležité. A není to jen o citu pro detail, o pěkných věcech, který-

mi se lidé obklopují, ale i o způsobu chování. Někdo si dává záležet třeba na úpravě květin v okně, pro někoho je zase důležité, jak se obléká. Ale jde o to, že pokud člověk najde něco, díky čemu získá nadhled nad životními peripetemi a nad všemi těmi starostmi, tak v tom třeba najde i svůj malý smysl života. Pro mě je to hra o tom, jak přežít život – jak přežít všechny ty těžké i banální starosti (rodinná oslava narozenin, čekání na jídlo, nepohodlné boty), ale jak tomu životu dát i nějaký smysl. Najít svoji bellu figuru.

***Bella Figura* je tedy hra o lidech, kteří mají nějaký svůj životní styl. Nejsi trochu podobný hrdinům této inscenace? Ty máš také poměrně úspěšný a hezký život. Máš pocit, že ona extrémní situace, kterou autorka vystavila svým postavám, je reálná nebo je to příliš vyhnané do extrému?**

Je pravdou, že úvodní situace je velmi vypjatá, ale nemohu říct, že je nereálná. Život přináší zcela jistě mnohá překvapení a často i bizarní situace a nečekané náhody. Nejsem žádný prorok, stát se může cokoliv, ale snad nejsem úplně jako postava této komedie ☺ Asi nejvíce jsem podobný postavě Erika, který se snaží být za každou cenu pozitivní, bere život s velkou lehkostí a sebe-trapnější situace se pokouší proměnit na vtip. Pak je toho ale už příliš a začíná všechny okolo štvát. To se mi občas stává. Dívám se totiž na svět často s velkým nadhledem a ironií a občas to začne všechny štvát, takže musím brzdit.

A jak tedy bereš toto násilné přerušování zkoušek? Zažíváš to poprvé ve svém životě?

Ne, tohle je už podruhé. Zažil jsem to na jaře v Českých Budějovicích, kde jsem byl uprostřed zkoušek a vpadla nám do toho čtyřměsíční přestávka. Je to velmi složitá situace. Jsme uprostřed nejintenzivnějších debat o vývoji charakterů, uprostřed zkoušek a narušil se vznik inscenace, který má svá pravidla. Proces není uzavřen a ten pocit nedokončenosti demotivuje. Kdybych měl použít nějaké přirovnání, tak se obrazně cítím, jako kdyby se člověk měl nastěhovat do domu. A ten dům je ta chystaná inscenace a teď je ten dům prázdný a nezabydlený. Herci se už postupně převtělují do postav, oblékají si své kostýmy, chystají si věci a chtějí se nastěhovat. Najednou jsme v situaci, kdy máme dům už téměř hotový, ale krabice s věcmi stojí přede dveřmi a prší na ně. A nemůžeme dovnitř, nevíme, kdy to celé dokončíme, přitom hypoteticky chybí pouze dva týdny do premiéry. Už jen technická a svícená zkouška, což by bylo ono pomyslné nastěhování nábytku do domu, a potom už jen generální zkoušky, kdy se to celé dává dohromady, a pak náš dům, naše inscenace začne žít svým životem. Teď jsme bezprizorní a nevíme, kdy to skončí. Ale nedá se nic dělat, je to smutné období, situace je velmi složitá, respektuji to. Snažím se být optimista a věřím tomu, že tento čas nám snad umožní získat určitý a nakonec cenný odstup. Herecké obsazení je báječné a vždy se těším na to, s čím novými herci přijdou na zkoušku. Proto doufám, že to této hře nakonec neuškodí a třeba díky tomu časovému odstupu a nadhledu se nám podaří nalézt něco, co bychom třeba za normální situace mohli omylem přehlédnout. Ale už se do toho domečku těšíme...

Řekni mi více o životě hostujícího režiséra. Ty vlastně nejsi v žádném divadle kmenovým režisérem a za prací cestuješ po celé republice. Jaké to je?

Je to velmi pestré, i když náročné. Když zkouším hru, tak obvykle týdny a měsíce trávím mimo domov a domů do Prahy

se vracím pouze na víkendy. Asi to budu muset v nejbližší době změnit, protože mám nyní osmiměsíčního synka a chci s ním být mnohem víc. Člověk je neustále na cestách, v několika domácnostech, v několika městech najednou, ve vlacích, na dálnicích... Ale cítím, že moje cesty po republice způsobily, že mám otevřenější oči a mysl, a za to jsem vděčný. Za tu pestrost, se kterou se mohu setkávat. Hrozně mě těší, že si nepřipadám jako typický Pražák. Protože kdybych si mohl vybrat, mnohem raději bych se považoval za Brňáka... díky zkušenostem s Městským divadlem a díky mnoha mým přátelům a kamarádům, kterých zde mám více než v Praze (a ty kavárny a hospody a divadla!). Každopádně je to dost často hodně únavné a kontinuální pobyt doma na více než tři noci za sebou mívám asi jen během prázdnin. Ale mít příležitost pracovat od Liberce po Budějovice a od Příbrami po Zlín nebo Uherské Hradiště je úžasná zkušenost, které si nesmírně vážím.

Ta pestrost s sebou může nést také negativní zážitky. Stává se ti, že si nesedneš s nějakými herci?

Ano, to se stává. Divadla si někdy vyberou texty, já se na tu práci strašně těším, ale pak režíruji a už se mi stalo, že souboru nebo hercům nesedla ta látka, kterou jsem měl zpracovat, anebo jsem si lidsky neporozuměl s hereckým souborem, či spíše s některými osobnostmi. Ale ono to člověka jaksi udržuje ve střehu. Protože mě to nutí umět argumentovat, proč je tento text a tento příběh potřebný a důležitý a zábavný. Proč má tohle divadlo a tahle práce smysl! Proč se to má dělat, proč to chceme hrát před diváky, v čem je hodnota naší tvorby. Otevřelo mi to oči i v tom, že neexistuje jen jeden pohled na věc. To je podle mě důležité pro práci každého režiséra, mít otevřenou mysl. Ale když pak není zbytí, musí přijít pevná režisérská ruka a musí se zavelet, jak to bude: „Přijdeš zleva a ta židle tam bude modrá!“ ☺ Jenže většinou jsou ta režisérská rozhodnutí tisíckrát složitější. Nicméně i herci musí svou práci odvést profesionálně bez ohledu na to, jak sympatická je jim hra či režisér.

Naši diváci milují komedii *Splašené nůžky*, ale to není úplně typický text pro divadlo. V čem byla tato práce specifická?

Já to miluju také! To totiž byla největší volná disciplína, kterou jsem kdy na divadle zažil. Klobouk dolů před všemi herci, protože oni jsou při každém uvedení této komedie režiséry ve stejné míře jako já. My jsme si s dramaturgem Honzou Šotkovským připadali spíše jako trenéři fotbalového týmu. Ale co se děje během zápasu na hřišti, už je mimo naši kontrolu. Mám strašnou radost z toho, jak se herci chopili svých rolí a jak jsou schopní spolu fungovat. Ten text obsahuje řadu možností, takže my jsme nastudovali všechny dostupné, ale během představení se objevují další nové situace a zákoutí, se kterými se herci už musí vypořádat sami. Dali jsme jim pevné charaktery a jen nějaké prostředky, jak si někdy a někde poradit. Ta práce byla pro mě zajímavá hlavně proto, že v běžné divadelní hře se děj rozvíjí v jedné linii, od jednoho bodu k druhému. Zde se ale děj rozvíjí z úvodní pozice do mnoha dalších linií a připravovat se na to nečekané, které musí zákonitě přijít, bylo pro mě nesmírně inspirativní. Během prvních představení jsme se pak scházeli v klubu a diskutovali jsme o nových možnostech, které se objevily a které nikdo nečekal... Přišlo mi posléze, že se v ostatních hrách budeme trochu nudit, protože se musí rozvíjet pevný text a není tam ta svoboda, kterou zažíváme ve *Splašených nůžkách* © Ale to bylo jen chvíli po premiéře.

Miky, blíží se Vánoce. Jak je trávíš a jak jsi je trávil dříve?

Já Vánoce zbožňuji. Když jsem byl malý, tak jsme je trávili hlavně v Praze na sídlišti Chodov a tam to moc útulné nebylo, což mi ale jako dítěti ani moc nevadilo. Ale od určité doby trávíme Vánoce na chalupě v lesích u Zbiroha, na Křivoklátsku. A tam je to prostě nádherné. Nechybí krb, na stromku jsou zapálené klasické svíčky a má to úžasnou atmosféru. Teď se to proměňuje o to víc, že letošní Vánoce budeme poprvé zažívat s naším raubířem. I má sestra má malou dcerku a celá rodina je

Ze zkoušky Bella Figura

tak bohatší o dva členy a určitě to bude o to hezčí. Nemáme ani potřebu dávat si velké dary, protože tito dva „dárečci“ jsou prostě to nejvíc. Já mám rád hlavně to společné setkání, procházky po lesích a ten sváteční klid.

Užijte si vánočních svátků i vy, naši diváci a společně si přejme v příštím roce, aby se nám vrátil život do normálních kolejí. Mikymu přeji nádherné Vánoce a mnoho dalších zkoušení bez přerušování. A moc děkuji za příjemné povídání ©

Text: Helena Brzobohatá

Vojtěch Konečný

Ted' muzicíruji s dětmi

Sportovec, mladý otec, folklorista, ale především muzikant tělem i duší. To všechno je Vojta Konečný, houslista a zpěvák brněnské kapely *Poletíme?* a člen orchestru Městského divadla Brno.

Někde jsem četl, že máte hudbu v rodině. Jak jste se ocitnul na začátku té svojí hudební cesty?

Je to určitě z maminy strany, tatka moc hudební není. Moje maminka chodila do sboru a hlavně do folklorního souboru. My děti jsme k tomu byly přirozeně vedeny. Od mala jsem chodil do houslí, to jsem prostě musel. Ale postupem času jsem k tomu získal vztah. Do houslí chodili i moji čtyři sourozenci. Ještě mám pátého sourozence

z tatkovy prvního manželství, ale ten šel úplně jiným směrem.

Všech pět sourozenců muselo do houslí?

Do houslí a do folklorního souboru! Všichni jsme dlouho působili ve folklorním souboru Púčík.

A vy pocházíte z nějaké folklorně bohaté oblasti?

Vlastně ne. Jsme Brňáci. Je to trochu složitější. Maminčin první manžel byl z Uherského Brodu, což je folklorně silný region

– Dolňácko. Hrál v cimbálové muzice, takže můj starší bratr a starší ze sester, kteří jsou jeho děti, začali hrát taky.

A housle vám všem vybrali rodiče? Proč zrovna ty?

Maminka si to přála, protože tvrdila, že housle jsou dobrý základ. Že „když to na nich člověk vydře“, tak se pak může vydat skoro jakýmkoliv směrem. Tím nechtěla zastínit ostatní nástroje. Pokud chce člověk hrát opravdu dobře na jakýkoli nástroj, musí pořádně cvičit. Na struně bez prázců je každý pohyb prstu slyšet. Nutí to ucho neustále poslouchat, zda hraji čistě. Housle mají blízko právě například lidové hudbě a ta učí hráče v kolektivu zase dalšímu rozměru nejen intonace, ale i zpěvu a citu pro doprovázení jako druhý, třetí houslista, čili pro harmonizaci. Mamka měla jasnou logiku. Napřed jdeš na housle a pak si k tomu hraj, na co chceš ☺

Na tom něco asi bude. Vy jste tedy u houslí zůstal. Neměl jste potřebu jít někam dál.

Co vás na tom tehdy tak bavilo?

Mě v tom udržovala hlavně lidová hudba

a jistá lehká forma jazzu. Samo o sobě se mi moc cvičit nechtělo. Prostě jsem to v sobě neměl. Ale kolektiv cimbálové muziky mě již v prvních letech hraní motivoval. Nejdřív jsem v Púčíku tancoval, potom jsem tam začal i hrát, chvíli jsem dělal obojí, ale nakonec jsem stejně zůstal jen u hraní.

Folklóru se věnujete pořád?

Ano. Sice už ne v takové míře jako před pěti lety, ale ano. Máme cimbálku, se kterou si spíš děláme radost a hrajeme, co nás baví, než že bychom dolovali peníze po kšeftech. Sem tam uspořádáme besedu, ale nejraději bychom udělali koncert. Scházíme se však zřídka.

A zaměřujete se na nějaký konkrétní region?

Je to trochu paradoxní, ale tím, že já jsem – byt jako Moravák – vyrostl na slovenském folklóru, tak je mi to Slovensko hodně blízké. Pochopitelně miluju i moravské lidové. Ale momentálně hrajeme především lidovou muziku středního Slovenska – např. Podpoľanie, Horehronie a jihovýchodněji ležící gemerský region.

Kdy přišlo rozhodnutí, že se budete věnovat hudbě profesionálně a že půjdete na konzervatoř?

Jestli mám být úplně upřímný... což bych asi měl, že?

Jak chcete!

Asi bych měl. Byla za tím lenost. Já se přiznám, housle mi tak nějak šly a byl jsem líný v těch ostatních předmětech. Tak jsem si řekl, že to zkusím na konzervatoř, že to bych mohl zvládnout. A podařilo se. Teda upřímně, takový ten občasný dril jsem získal až někdy ve čtvrtáku. Tehdy mě to opravdu chytlo a řekl jsem si: „Teď musíš začít makat, protože už by ti to začalo utíkat a to nechceš!“

Nelitoval jste toho nikdy?

Nelitoval! Byly to krásné roky, prožívané poněkud bohémským životem, ale nakonec jsem stejně docela cvičil.

Když jste tehdy končil konzervatoř, měl jste představu, kam chcete jít, kde se chcete uplatnit?

Ale jo. Já jsem měl představu, že budu trošku učit na ZUŠce, ale hlavně budu jezdit po koncertech s kapelou. Protože v té době už jsme koncertovali docela hodně.

To už jste hrál v kapele *Poletíme?*

Už dlouho. Já jsem začal s *Poletíme?*, když mi bylo 14. Vlastně už na základce v devítce. A koncertů přibývalo, to mě pochopitelně dost bavilo. Už tehdy jsem zbožňoval ty výlety, když jsme třeba hráli několik koncertů za sebou. Tu a tam zašli do přírody, na výlet, nebo kamkoliv, za památkami, k rybníkům... Takže plán byl mít půl úvazku v hudbě a hlavně lítat s kapelou.

A co se stalo, že to tak není?

No... Já jsem potom šel na výšku do Ostravy. Studium bylo fajn, s profesorem jsme si docela sedli a mě to i bavilo, ale ve druhém ročníku jsme počali s mojí milovanou (dnes už ženou) dítě a všechno se začalo ubírat trošičku jiným směrem. Hraní s kapelou sice bylo dost, ale přeci jenom jsme chtěli nějakou jistotu, takže jsem hledal místo na ZUŠce. Začalo to divoce. V okolí Brna či Ostravy se mi nepodařilo nalézt zaměstnání a dostal jsem nabídku až ve Skalici na

Slovensku. Takže jsem jezdil za vlastním studiem z Brna do Ostravy a ještě dva dny v týdnu učil ve Skalici. Ale dlouho se to nedalo vydržet. Naštěstí mi pak hodila lano moje spolužačka Markéta Beránková, která mi řekla, že bude konkurz do Městského divadla. A jsem rád, že se mi to podařilo.

Máte k divadlu i jiný vztah než jen jako člen orchestru?

Rozhodně. Řeknu to jednoduše... kdybych neměl tolik koncertů s kapelou, tak bych do divadla chodil rád často. I když zrovna teď jich moc není...

Teď není nic! Ani divadlo...

Bohužel... Divadlo mě strašně baví. Činohra, opera a moc rád bych si zašel i na nějakou zpěvohru. Moc často se mi to sice nedaří kvůli vlastní vytíženosti, ale když to klapne, tak z toho mám obvykle velký zážitek, plný naplnění...

Vy jste zakládající člen kapely *Poletíme?*, přeci jenom po třinácti letech se mnoho věcí změní. Vnímáte nějaké rozdíly? V čem je to jiné?

Ze začátku jsme byli po koncertech jako urvaní ze řetězu, dohráli jsme a začala další pařba. Vzali jsme nástroje a hráli třeba do rána. Toho jsem si užil strašně moc. Teď už si říkám: „Měl by ses trošku držet na uzdě!“ Přeci jenom mám ženu a děti, tak už trošku brzdím a jdu třeba spát dřív než ostatní kluci ☺ Ale první chodí spát kapelník!

Písničky do kapely vždycky přinese kapelník, nebo třeba vznikají víc kolektivně na zkouškách?

V drtivé většině je autorem textů i hudby Rudolf (Brančovský, pozn. aut.). Noty teda nemáme. Už jsme měli pár nápadů, že bychom to měli trošku víc uhladit, aby to aranžmá bylo opravdu precizní, že bychom něco rozepsali do not... Ale ve výsledku se vrátíme k jakési naturalnosti každého z nás. Takže je to pak takový guláš, který se potom dokoření, postupem času ředí či zahušťuje.

Já si myslím, že nějaké „uhlazování“ je úplně proti duchu muziky, kterou vy hraje.

Právě! Ať se o tom bavíme několik hodin na zkouškách, ve výsledku přijdeme na to, že

něco zapisovat a někomu něco diktovat není náš styl. Nejlepší je, když to vzniká přímo na koncertech. Občas se nám stane, že nahrajeme písničku na desku a pak ji dva roky hraje. No a až po těch dvou letech si říkám: „Teď bych ten song nahrál, teď je to ono!“

Máte v téhle době, kdy nehrají ani divadla ani kapely, něco, co vás udržuje v činnosti?

Já jsem se ponořil do takové činnosti – do věnování se dětem. Ne že bychom si nehráli už předtím, ale teď se snažím vyhledávat pro děti kvalitní materiál a muzicírujeme spolu. A vidím, že je to moc baví. Mají čtyři a dva a půl roku. Ale nemyslete si, věnujeme se i aktivitám bez muziky. Takže se někdy stane, že týden nedržím housle v ruce.

Posloucháte taky nějakou muziku? Někou cizí? Nebo máte radši ticho jako většina muzikantů?

Já toho poslouchám čím dál tím víc. Teď jsem hodně poslouchal Českou filhar-

monii, Bamberké symfoniky s Jakubem Hrušou, naposlouchával jsem koncertní mistry České filharmonie Špačka, Mráčka, Vodičku... Kromě klasiky taky rád poslouchám třeba starší alba Avishaiie Cohena, různou world music a samozřejmě folklór. Ale jsou taky období, kdy neposlouchám vůbec nic.

A nějaké koníčky, kterými si krátíte volné chvíle?

Hlavně sport. Fotbal. Vedle domu mám hřiště, kde bych asi neměl být, ale já tam chodím třeba v osm ráno a často si neberu ani kopačky s kolíkama, jen turfy, abych neničil trávnik. A tak si tam třeba půl hodinky kopu, kličkuju, dribluju nebo běhám, a k tomu přírodní posilovna.

Moc děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

ZSD

KVALITNĚ A EKOLOGICKY

Stavební činnost
Odpadové hospodářství
Recyklace
Demolice

www.zsd.as

Dobrovolníci z MdB

„Každý člověk byl zrozen pro nějaké dílo. Každý, kdo chodí po této zemi, má nějaké povinnosti k životu.“

Ernest Hemingway

...a snad to je právě tato myšlenka, která v době koronavirové vévodí v myslí těch, kteří se rozhodli pomáhat ostatním. A tak i členové našeho divadla podali pomocnou ruku v místech, kde je to potřeba. Ve svém volném čase, když večer nemohou stát na jevištích či zrovna nezkouší, vydali se naši kolegové do nemocnic a domovů pro seniory. Všem dobrovolníkům, kterých je opravdu hodně, a to nejen v našem divadle, bychom chtěli poděkovat alespoň touto cestou. Nesmírně si této nezištné pomoci vážíme a děkujeme vám.

Kristýna a Jakub Przebindovi vypomáhají v Domově pro seniory Kociánka

Domovu pro seniory v Uherském Hradišti podala pomocnou ruku Kristýna Daňhelová

Libor Matouš nastoupil do týmu údržbářů v Domově pro seniory Nopova

Dětem lékařů a zdravotníků přišli zpříjemnit dlouhé chvíle Lucie Bergerová, Svetlana Janotová či Tomáš Sagher

A ti, kteří se nebojí jehel, přispěli dárcovstvím anti-covidové rekonvalescentní plazmy na klinice transfuzního oddělení ve Fakultní nemocnici Brno

Oddělení následné péče v SurGal Clinic navštívili Robert Jícha s Janou Musilovou, kteří zpívali na pozvání ředitelky fondu Následně spolu Michaely Obstové a vedoucího oddělení následné lékařské péče MUDr. Roberta Zítky

Křídla 2019/2020 Divácká anketa

Nejoblíbenější herec:

Nejoblíbenější herečka:

Nejvýraznější tvůrčí počin: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

.....

Nejoblíbenější inscenace:

Václav Havel / Žebrácká opera

B. Andersson, B. Ulvaeus, C. Johnson / Mamma Mia!

M. Urban, S. Slovák, J. Šotkovský / Santiniho jazyk

Johann Nepomuk Nestroy / Pro nic za nic

Z. Merta, S. Moša / Ráj

J. Milton, D. Gombár / Ztracený ráj (zpráva o člověku)

L. Davis, R. Wright, G. Forrest, M. Yeston / Grand Hotel

William Shakespeare / Antonius a Kleopatra

B. Němcová, P. Ulrych / O statečném kováři

1967–1975

Roku 1967 se do funkce ředitele dostává Milan Pásek. Ten si ze svého předchozího hradeckého angažmá přivádí nejen některé herce (Maxmilián Hornýš, Lumír Peňáz, Stanislav Zindulka), ale zejména kompletní režijní tým (Pravoš Nebeský, Pavel Rímský, Richard Mihula), se kterým pak výrazně utváří divadlo až do roku 1989. Výraznými posilami souboru se stávají Karel Janský, Jaroslav Kuneš, Pavel Kunert a Jana Gazdíková. Dvě klíčové osobnosti jeho dámské části, Dagmar Pistorová a Jiřina Prokšová, září po *Marii Stuartovně* také v Páskově inscenaci *Smutek sluší Elektře* (1967). Vyloučením her pro děti a mládež, povinně uváděných po spojení s Divadlem Julia Fučíka, a zrušením zájezdové činnosti (od 1969) Pásek posílil pozici Divadla bratří Mrštíků jako druhé brněnské činohry.

Propukající normalizace divadlo nijak zvlášť nepostihne personální perzekucí, což souvisí jednak s ředitelovým silným stranickým postavením, jednak s faktem, že většina jeho týmu přišla do Brna těsně před srpnem 1968 a nestihla se příliš „projevit“. Určujícím rysem posrpnového období jsou inscenace Milana Páska (s výrazným dramaturgickým přispěním Marie Loucké), který je na vrcholu tvůrčích sil a svými inscenacemi reflektuje dobu „zmařených nadějí“ (Renčovo *Hoře z návratu*, Dürrenmattův *Král Jan* a *Návštěva staré dámy*, Schillerův *Don Carlos* a *Spiknutí Fiescovo*). V hlavních rolích Anouilhova *Tomáše Becketa* excelují Ladislav Večeřa a Jiří Tomek. Z dalších režisérů nachází Richard Mihula svou parketu v hudebních komediích (*Nejkrásnější válka*, *Palečkův úsměv a pláč*) a zmuzikalizovaných činohrách (Klicpera, Šamberk).

Aktršéf MdB

Diváci se můžou těšit na Lucii Bergerovou, Kristýnu Daňhelovou, Barboru Goldmanovou, Eriku Kubálkovou, Markétu Sedláčkovou, Ivanu Vaňkovou či Pavlu Vitázkovou

a na pány Jiřího Dvořáka, Zdeňka Junáka, Jiřího Macha, Libora Matouše, Igora Ondříčka, Kristiana Pekara a čerstvého držitele Ceny Thálie Petra Štěpána.

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku, který najdete v každém vydání časopisu *Dokořán*, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2021 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Proto prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Tel. číslo:

Anketní lístek vhodte do schránky v komerčním oddělení nebo zašlete poštou nejpozději do 30. 12. 2020.

Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Friedrich Schiller / Don Carlos (1969)
režie Milan Pásek
Jaroslav Kuneš (*Don Carlos*), Alois Liškutín
(*Hrabě z Lermy*)

Vítězslav Nezval / *Milenci z kiosku* (1974)
režie Pavel Rímský
Jana Gazdíková (*Helena*), Karel Janský
(*Andreas*)

Petr Štěpán

držitel Ceny Thálie 2020 v kategorii Činohra za roli Satana v inscenaci *Ztracený ráj (zpráva o člověku)*, režie: Dodo Gombár.

Nepřehlédněte: CD Ráj

Fantasy muzikál *Ráj* nyní na CD

Chtěli byste svým blízkým na Vánoce udělat radost krásným divadelním dárkem?

Všechny milovníky divadla pod stromečkem jistě potěší CD s muzikálovými písněmi. Čerstvou novinkou v naší nabídce je CD fantasy muzikálu *Ráj* s nádhernou hudbou Zdenka Merty, ve které se prolínají různé žánry a která byla v recenzích označena za zcela strhující. Prožijte díky CD úchvatný příběh velké lásky, o níž muzikál *Ráj* vypráví a jehož hlavní postavou je právě hudba, která se má v budoucnu stát jediným univerzálním dorozumívacím prostředkem.

Nejen toto zbrusu nové CD můžete objednávat online na www.mdb.cz v sekci e-shop.

Věříme, že vám jeho poslech zpříjemní čas do doby, než se opět setkáme.

V příštím čísle

- Rozhovor s manžely Studénkovými.
- Fotografie z hlavních zkoušek komedie *Bella Figura*, muzikálu *Pretty Woman* a hudební komedie *Světáci*.
- Představíme vám nový muzikál *Jane Eyrová*, který uvedeme v české premiéře.
- A další novinky z vašeho divadla.
- Přejeme vám kouzelné Vánoce a šťastný vstup do nového roku 2021!

Mediální partneři

DOKOŘÁN PROSINEC 2020

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

260. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 23. 11. 2020

Náklad 5 600 ks

foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvíl

Titulní strana:

foto: Nikol Wetterová

Městské divadlo Brno

VÁNOČNÍ KONCERT
22. 12. 2020
v 19.00 hod.

Orchestr a sólisté MdB
Dirigent Dan Kalousek
Režie Igor Ondříček

online na www.mdb.cz

Ceny Thálie 2020

Uplynulá divadelní sezóna 2019/2020 opravdu vrchovatou měrou přála našemu divadlu v počtu nominací na divadelní Cenu Thálie, kde jsme tentokrát měli přímo v nejužších nominacích hned dvě želízka v ohni! V kategorii „Muzikál, opereta a jiné hudebně-dramatické žánry“ oslnila **Markéta Sedláčková** svým famózním výkonem v roli Donny Sheridanové v legendárním muzikálu *Mamma Mia!* (režie: Petr Gazdík) nejen nadšené diváky, ale také komisi Herecké asociace, která Cenu Thálie předává. Druhým nominovaným v kategorii „Činohra“ byl **Petr Štěpán**. Jeho Satan v dramatinizaci Miltonovy básně o prvotním hříchu člověka *Ztracený ráj s podtitulem zpráva o člověku* (režie: Dodo Gombár) je zcela zásadní nezpochybnitelnou oporou celé inscenace a právem tak na sebe poutá největší pozornost. Během živého online přenosu 14. listopadu svou nominaci nakonec proměnil pouze **Petr Štěpán** a získal tak již svou druhou Cenu Thálie. Je tak jediným dvojnásobným držitelem této ceny, který ji získal pokaždé v jiné kategorii. Připomeňme, že v roce 2007 získal Thálii za výkon v muzikálu *Čarodějky z Eastwicku*.

Pro úplnost zmiňme, že hledáčku Herecké asociace neunikly ani výkony dalších dvou hereček ze souboru MdB, které se pro tentokrát sice dostaly jen do širších nominací, a tak neaspirovaly přímo na získání skleněné vázy, i přesto se ovšem jedná o velký úspěch. Odborná kritika ocenila skvělý výkon **Dagmar Křížové** v roli dvacetileté Sophie Sheridanové opět v muzikálu *Mamma Mia!* a strukturovaný výkon **Barbory Goldmannové**, který herečka nabízí jako Eva v inscenaci *Ztracený ráj (zpráva o člověku)*.

